

Balders Bruidstrijd.

Schichtig en schuw aanschouwden 't de reuzen;
Hun knuisten omknelden de knotsen in angst;
Maar als vogelzang vol vervrolikte 't woord

„Balder ben ik, de blinker, die gloed
Mildheid en min noch miste om te schijnen,
Voor de wereld te werken, als Wodan gelastte:
Met kracht deez' korst voor 't koren te weken,
De mens met macht tot minne te brengen,
Dat z'n lippen loven het leven op aard.

Balder vraagt u die fiere tot bruid,
Die licht hem het leven maakt met lippen
en ogen.

Vrede biedt vader *) u, feest mag 't voor
ieder zijn,

Blijheid nu Balders bruiloftsfeest komt!" —
Gejuich verjoeg de twijfel aan 't jawoord.

Lachende lei Aegir de lieve
Hand van de heerlike in die van de held.
Ze sprankelden gloed uit; toen sprak hij noch
't woord:

„Neem haar, m'n Nanna, niemand ontzegt
ze je,

Maar telkens toeve ze totdat je daalt
In de zeewoning savonds, mijn zorg te ver-
mindren,

Mijn woning met woord en warmte verblijdend,
Ga nu: 'en Godlike gavë is zij,
Houd haar dus hoog, heerlike Balder!"

Als klappen van zeilen klonk 't boven 't woud:
'En zwaanwagen zeeg op de zonnige brink
En de reinwitte reien ruisten uiteen.

In glans van goud en glinstring van stenen
Stond daar starlend en stralend de schelp.

Zeven zwanen sloegen de wieken uit,
Klaptten en klokten, klommen en daalden.

Nanna en Balder, de blinkenden, namen
In de prachtwagen plaats; plots was die weg,

Weg in het wazige wolkige blauw
Tussen de toppen van 't openend bos:
Lentelucht gaf leven aan alles.

*) Wodan.

Haarlem.

J. B. SCHEPERS.

